

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinioho, Ph.D., v právní věci žalobce **T. T.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. JMK 102855/2017, sp. zn. S-JMK 88445/2017/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 3. 4. 2017, č. j. MUBR 23625/2017/JM, sp. zn. MUBR-S 69465/2015

OSVD, jímž Městský úřad Břeclav podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče za jednání spáchaná jím ve dnech 2. 2. 2009, 9. 3. 2009, 18. 3. 2010, 3. 6. 2010, 15. 3. 2011, 21. 5. 2012, 17. 4. 2014, 15. 6. 2014, 14. 10. 2014, 17. 2. 2015 a 9. 9. 2015. Všechna jednání byla projednána v blokových řízeních pravomocně ukončených uložením pokut. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů správní orgány vycházely též z kopií jednotlivých pokutových bloků.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že žalovaný nerefletoval na uplatněné odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, případně některé důkazy jednostranně upřednostnil v neprospěch žalobce. Žalovaný též zcela ignoroval rozhodovací praxi jiných správních orgánů ve shodných věcech. Tím narušil žalobcovu právní jistotu.

[3] Konkrétně pak žalobce v první řadě namítl, že žalovaný nerespektoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe měla existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.

[4] Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Blokované řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobce odkázal jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na

rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrný údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[5] Žalobce dále poukázal na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Z rozhodnutí by mělo být v první řadě patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V situaci porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem pak nepostačuje popis přestupku ve formátu „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla a ne coby spolujezdec. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[6] U některých pokutových bloků, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, a to konkrétně u bloků ze dne 3. 6. 2010, 15. 3. 2011, 21. 5. 2012, 17. 4. 2014, 15. 6. 2014, 14. 10. 2014, 17. 2. 2015 a 9. 9. 2015, žalobce shodně brojil proti chybnému označení právní kvalifikace jako „*125c/1f4*“, „*125c/1k*“, „*22/1l*“, „*22/1f3*“, „*§18/4 z.č. 361/2000 Sb.*“ či „*§6/1a z.č. 361/2000 sb*“, poukázal na vyvstávající pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokových řízeních vydal, neboť není patrné, zda k přestupkovým jednáním mělo dojít na místech veřejně přístupných, soukromých či na pozemních komunikacích, namítl též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků, přičemž nepostačí pouhé uvedení obce či její části, není uvedena ani kilometráž komunikace. Jednotlivé popisy skutků pak jsou ve formátu „*RJ*“, „*neužil BP*“, „*rychlost*“, „*pásy*“ nebo „*řidič pásy*“.

[7] Předmětné pokutové bloky tedy nebyly pro záznam bodů způsobilé, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací.

[8] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 10. 2017 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[11] Soud považuje za nezbytné, aby v první řadě nastínil závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[13] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[14] V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení policie o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jinak řečeno, správní orgán musí obstarat další podklady prokazující skutečnosti uvedené v oznámení jen tehdy, pokud řidič v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tedy uvede, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyluje od údajů uvedených v pokutovém bloku (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44).

[15] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. „*Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.*“ Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.*“

[16] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. K uvedenému nutno jen podotknout, že kasační soud logicky nemohl brát v úvahu § 101 nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[17] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[18] Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.

[19] Není zejména pravdou, že by městský úřad vycházel pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení městského úřadu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 21. 9. 2015 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky byly velmi stručné, žalobce pouze uvedl, že brojí proti veškerým záznamům, především pak proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů, a současně odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1004/2000, podle něhož jsou požadavky na formální obsah rozhodnutí vydaného v blokovém řízení naplněny pouze tehdy, pokud jsou v něm uvedeny všechny zákonem stanovené a na bloku předtištěné údaje. Městský úřad postupoval tak, že si k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie (městské či státní) vyžádal a posléze též obdržel stejnopisy příslušných pokutových bloků. Žalobce poté ve vztahu k některým blokům žádal o přezkum či obnovu řízení a současně žádal o přerušení námitkového řízení. Této žádosti městský úřad dvakrát vyhověl (usnesení ze dne 12. 1. a 6. 4. 2016). Potřetí žalobce požádal o přerušení námitkového řízení zároveň s podáním ze dne 7. 6. 2016 označeným jako „*žádost o přezkoumání způsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení*“, v jehož rámci doplnil námitky o doložení typových rozhodnutí jiných správních orgánů. V tomto

případě již městský úřad řízení nepřerušil (usnesení ze dne 16. 6. 2016) a rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016 námitky žalobce zamítl a potvrdil záznamy bodů provedené na základě oznámení policie. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 12. 7. 2016 podal blanketní odvolání, jež k výzvě městského úřadu doplnil podáním ze dne 17. 8. 2016 (v němž poprvé uplatnil tvrzení vůči konkrétním pokutovým blokům). Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017 rozhodnutí městského úřadu zrušil s tím, že tento se dostatečným způsobem nezabýval argumentací žalobce. Dne 3. 4. 2017 vydal městský úřad nové rozhodnutí (č. j. MUBR 23625/2017/JM, sp. zn. MUBR-S 69465/2015 OSVD), jímž námitky žalobce opětovně zamítl a potvrdil záznamy bodů provedené na základě oznámení policie. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí, doplněné podáním ze dne 5. 6. 2017, žalovaný zamítl nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 7. 2017.

[20] K uvedenému shrnutí nutno uvést, že shromážděné podklady městský úřad vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Posléze uplatněným odvolacím námitkám pak odpovídá odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že všechny zkoumané bloky obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti včetně řádně vyplněných popisů jednání. Žalovaný se zabýval všemi odvolacími důvody.

[21] Za této situace nelze žalovanému vytýkat nerespektování odvolacích důvodů či (a to ve vztahu k oběma správním orgánům) ignorování předložených důkazních prostředků spočívajících v rozhodnutích jiných správních orgánů v typově obdobných záležitostech. Na námitky vedené tímto směrem oba správní orgány výslovně reagovaly (viz např. rozhodnutí žalovaného poslední odstavec na straně 5, pokračující na straně 6), ostatně v pořadí první rozhodnutí městského úřadu bylo žalovaným zrušeno právě pro nedostatečné vypořádání žalobcovy argumentace podpořené doložením rozhodnutí jiných orgánů. Nutno dodat, že přes typovou podobnost některých spáchaných přestupků jako v případě žalobce lze shledat řadu skutkových odlišností, které znemožňují použití závěrů těchto jiných správních orgánů ohledně způsobilosti jednotlivých podkladových rozhodnutí na podporu žalobcovy argumentace v nyní souzené věci.

[22] Z výše uvedeného je současně zřejmé, že se oba správní orgány zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž měly postupovat v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušit tak zásadu legitimního očekávání.

[23] Soud dále ověřil, že všechna oznámení policie o uložení pokuty odpovídají předloženým pokutovým blokům. Tato rozhodnutí vydaná v blokových řízeních pak obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich přesně identifikována, spáchaná přestupková jednání jsou popsána stručným, avšak zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na související ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem.

[24] I v žalobě žalobce v první řadě na jím uváděných a dokladovaných příkladech spíše znázorňoval, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. Zároveň ovšem připojil i konkrétní výtky vztažené k jednotlivým blokům, jež byly podkladem rozhodnutí správních orgánů, to však vyjma bloků ze dne 2. 2. 2009, 9. 3. 2009 a 18. 3. 2010, které ovšem již vzhledem k odečítání bodů dle § 123e zákona o silničním provozu neměly na věc vliv (z tohoto důvodu se jimi soud dále nezabýval).

[25] Jak uvedeno již výše, ze správního spisu vyplynulo, že městský úřad si po vznesení námitek žalobce vyžádal kopie příslušných pokutových bloků. Dle pokutového bloku č. **A 1582519**, série AA/2009, týkajícího se žalobcova jednání dne 3. 6. 2010, byla pokuta ve výši 2 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 22 I/3 zák. č. 200/1990 Sb.“ V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno: „10²³ hodin Audi X porušení povolené rychlosti 50 km/h v obci na ulici Lednické v Břeclavi (naměřeno 83 km/h)“. Dle pokutového bloku č. **E 0334452**, série GE/2013, č. j. 2014/13330, týkajícího se žalobcova jednání dne 14. 10. 2014, byla pokuta ve výši 1 000 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c odst. 1 písm. f bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „14. 10. 2014 v 14.29 hod., Břeclav Lednická, překročení max. povol. rychlosti s vozidlem VW Golf X. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb. 50/66/63“. Dle pokutového bloku č. **E 0334200**, série GE/2013, č. j. 2015/02075, týkajícího se žalobcova jednání dne 17. 2. 2015, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/I/4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „Dne 17. 2. 2015 v 14.40 hod., na Lednické v Břeclavi. Překročení max. povolené rychlosti v obci. Naměřeno 63 km/h. Po odečtu tolerance 60 km/h. Porušení § 18/4 zák. č. 361/2000 Sb. VW Golf X“.

[26] Ve všech těchto případech byl žalobce postižen za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Skutky žalobce jsou popsány dostatečně konkrétně (včetně zaužívané zkratky „50/66/63“ označující povolenou rychlost, změřenou rychlost, a stanovenou rychlost po odečtení odchylky), a to v zásadě totožným způsobem, který jako souladný se zákonem shledal i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Popisy skutků obsahují všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku – vždy je uveden údaj značící možnou maximální povolenou rychlost v daném místě (popř. lze tento údaj dovodit z termínu „v obci“), a údaj ukazující rychlost naměřenou žalobci, ve většině případů pak též údaj značící rychlost naměřenou žalobci při zohlednění odchylky měřicího zařízení.

[27] Dle pokutového bloku č. **P 3091419**, série CP/2010, týkajícího se žalobcova jednání dne 15. 3. 2011, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 22/II zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“ V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno: „Dne 15. 3. 2011, v 8:45 hod. v obci Lednice nebyl za jízdy připoután za § 6/1a) z.č. 361/2000 Sb.“ V záhlaví bloku je dále uvedeno: „X VW Golf zlatá“. Dle pokutového bloku č. **E 5971616**, série NE/2007, týkajícího se žalobcova jednání dne 21. 5. 2012, byla pokuta ve výši 200 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/Ik zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“ V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno: „21. 5. 2012, 17⁰⁰, Břeclav, Lednická, RZ: X, § 6/1a) z.č. 361/2000 Sb., VW Golf“. U podpisu přestupce je ještě uvedeno: „Pásky“. Dle pokutového bloku č. **D 1640166**, série FD/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 17. 4. 2014, byla

pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „17. 4. 2014, 07⁵⁰ hod., Petrov I/55 u OD Coop, X, § 6/1a) – z.č. 361/2000 Sb. Řidič nebyl za jízdy připoután BP, LP nevlastní“. Dle pokutového bloku č. **C 0161496**, série FC/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 15. 6. 2014, byla pokuta ve výši 200 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „15. 6. 2014, 20⁰⁵, Břeclav, Lednická. Jízda bez pásů – řidič. § 6 odst. 1 písm. a) z.č. 361/2000 Sb. X“. Dle pokutového bloku č. **D 1845036**, série GD/2014, týkajícího se žalobcova jednání dne 9. 9. 2015, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „9. 9. 2015 v 9³⁰ hod. Lednice, Břeclavská, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb. Lékařské potvrzení nevlastní. Audi X“.

[28] Z těchto bloků je zřejmé, že správní orgán použil zcela dostačující, přesnou a zákonu plně odpovídající formulaci skutku včetně odkazu na zákonné ustanovení. Ze skutkových vět je naprosto zjevné, že povinnost být připoután žalobce porušil za jízdy a jako řidič, popř. je skutečnost, že se žalobce daného jednání dopustil jako řidič za jízdy jasně patrná již ze samotného odkazu na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení ukládá povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem pouze řidiči motorového vozidla. Možno též dodat, že žalobce ani v žalobě netvrdil, že by byl držitelem příslušného lékařského potvrzení.

[29] Celkově je nutno zopakovat, že takové popisy skutků jsou v blokovém řízení zcela postačující. Jsou sice stručné, ale výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat.

[30] Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobce též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. Ve všech případech je přitom tato specifikace konkrétnější (např. odkazem na ulici), než žalobcem uváděná „obec či část obce“. Kilometráž komunikace coby označení místa spáchání přestupku není třeba vymezit, je-li toto místo dostatečně přesně určeno jinak, což se v daných případech stalo. Všechny bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Žalobcovo lpění na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu. Z žádného bloku též nevyvstává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal, či o veřejné přístupnosti míst, na nichž došlo ke spáchání přestupků, i v těchto ohledech jsou úvahy žalobce zcela formalistní a ryze spekulativní. Ostatně žalobce v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem netvrdil, že by se toho kterého jednání nedopustil. Brojil vždy toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí.

[31] Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Soud tedy shledal žalobcovy námitky neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, jejich náhradu ostatně žalovaný ani nepožadoval.

[34] K věci ještě nutno dodat, že soud sice zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro případné přednostní projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu soud rozhodl o věci samé přednostně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu